

שבת בשבתו

כ"א מר חשוון תשפ"ה \ גיליון 304

בְּרֵאשִׁית - זְיוֵי עֶרְוָה

הפטרה :

"וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים"

{ מלכים א' }

לרפואה שלמה .
 לידור בן אסנת.
 מיטלי בת עליזה
 טליה אסתר בת אלינור
 רחלי בת הניה . רבקה בת ביתיה
 ינון יהודא חי בן ורד רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 אנט יעל בת עזיזה
 יצחק בן פרלה

השבת אנו נקרא בפרשה : על אברהם אבינו ששלח את אליעזר להביא כלה ליצחק, לכל אורך הדרך אנו רואים כי הנקודה שהנחתה את אברהם ואליעזר, היא האמונה בקדוש ברוך הוא, אשר כל עניין מצאית האישה תלוי בו ובברכתו לדבר. את זאת אנו רואים בדברי אברהם לאליעזר: **"ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לִקְחֵנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ מוֹלַדְתִּי וְאֲשֶׁר דָּבַר לִי וְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִי לֵאמֹר לְזָרְעֲךָ אֶתְּן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשָׁלַח מֵאֲכֹל לְפָנֶיךָ וְלִקְחָתָּ אִשָּׁה לְבְנֵי מִשְׁפָּחְךָ".** גם אליעזר, בבואו לבאר המים, מתפלל לה' ואומר: **"ה' אֱלֹהֵי אֲבֹרְתִי הִקְרָה נָא לְפָנַי הַיּוֹם וְעֲשֵׂה חֶסֶד עִם אֲדֹנָי אֲבֹרְתִי".** ובהמשך, **"וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲהָ לָּהּ מִחְרִישׁ לְדַעַת הַהֲצִלְתִּי ה' דָּרְכּוּ אִם לֹא".** וכשאליעזר בא לבית לבן הוא אומר, **"וְאֶקְדֹּ וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לָּהּ וְאֶבְרַךְ אֶת ה' אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבֹרְתִי אֲשֶׁר הִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת".** ואפילו לבן ובתואל אומרים לאליעזר, **"וַיֹּאמְרוּ מַה יָצָא הַדָּבָר לֹא נוֹכַל דָּבָר אֲלֵיךָ רַע אִו טוֹב".** מכל זה אנו למדים, כי בכל חיי האדם בכלל, ובתקופה שבא אדם עומד לבנות את ביתו ומחפש את בת זוגו, יסוד ההצלחה לדבר הוא האמונה והתפילה לה' כי יצליח דרכו, וכל שאר הדברים שאנו חושבים שהם העיקר, הרי הם טפלים לאמונה ולתפילה לה' יתברך לקבל את ברכתו לבניין עדי עד. האמונה באלוקים ובהשגחתו לכל פרט ופרט אינה יכולה להיות לחצאין. או שאדם מאמין, או חלילה להיפך. הבעיה היא שכאשר מגיע האדם למצב שבו הוא נצרך לאמונה כאוויר לנשימה, דווקא אז הוא ניתלה בדברים אחרים וחושב שיש דרכי הצלה אחרות, וחבל. ותקופת השידוכין של הילדים היא התקופה בה"א הידועה הנצרכת לאמונה. אוי להם להורים שלא מנהלים את ענייני שידוכין של ילדיהם מתוך אמונה צרופה וזכה בבורא עולם. רק אלה שהאמונה חרוטה עמוק בליבם עוברים את התקופה הזו מתוך שקט נפשי מוחלט. בספר "ברכי נפשי", **מספר הרב יצחק זילברשטיין :** באו אליי זוג הורים וספרו שיש להם בן "תקוע" במשך תקופה ארוכה בשידוכים והעניינים לא זזים. עד כדי כך, שאפילו השדכנים הגדולים כבר "התייאשו" מהם ועזבו אותם ולא מציעים להם הצעות. כתוצאה מכך, התעוררה מחלוקת בין בני הזוג בדבר מסוים. הם סיפרו שכאשר שאלו את השדכן העיקרי איתו עבדו במשך כל התקופה מדוע אין הוא ממשיך להציע, השיב להם השדכן, שלדעתו הבן שלהם לא מצליח למצוא את בת זוגו משום שהוא לומד בישיבה לא כל כך מפורסמת. ואם יעבירו אותו לישיבה אחרת בעלת שם יוקרתית יותר, אזי העניינים ירוצו...שמעתם? לשדכן הזה יש מן הסתם מהלכים במחוזות שאינם ידועים לאף אחד והוא יודע שאם הבחור יעבור לישיבה מפורסמת, וכזו המוכרת בעולם הישיבות "כשישיבה חזקה" גם השידוכים שלו יזוזו יותר מהר... וכי האירוסין תלויים בכך?? בנקודה זו חלוקים היו האב והאם. האב לא ניחן כנראה באמונה גדולה מדי, והוא טען שיש לעשות כעצתו של השדכן, ויש לו אפילו תוכנית מפורטת כיצד לעשות זאת... שהרי הדברים אינם פשוטים כלל ועיקר. הכל יודעים שלהעביר בחור בגיל כזה לישיבה בעלת שם אין זו משימה קלה. לכן ישב האב והגה תוכנית מדוקדקת כיצד לממש את הדברים. ברם, האם, כאישה יהודייה אמיתית, שגודלה על ברכי האמונה, יודעת שלא יעלה על הדעת ששאלת האירוסין תלויה בזהותה של הישיבה, והיא טענה בפניי, סיפר הרב זילברשטיין, שכיוון שהבן לומד בישיבה בה הוא נמצא אין שום סיבה להעבירו לישיבה אחרת והיא מתנגדת בתוקף לתכנית. כל בר דעת מבין שהצדק הוא עם האמא, ומי שחושב שאם יעבירו את הבן לישיבה אחרת גם השידוכים שלו יעברו הסבה, טועה טעות חמורה, ואין שמץ של אמונה בליבו. כדי להמחיש את הדברים, הביא להם הרב משל נמרץ על אדם הנוהג במכונית ישנה ומוצא את עצמו תקוע בפקק על אם הדרך. במשך שעות ארוכות מתנהלת המכונית הישנה יחד עם אלפי מכוניות נוספות במהירות מזערית של 5 ק"מ לשעה, והפקק אינו חושב להשתחרר. הנהג שלנו היה צריך להגיע לפגישה חשובה והפקק הזה מרט את עצביו עד לאימה. בשלב מסוים פקעה סבלנותו עד שעלה בלבו רעיון. הוא יחנה את המכונית הישנה בצדי הדרך ויתדפק על דלתו של אוטובוס מפואר שרק לפני חודש חודשיים יצא מפס יצור ויבקש להימנות על נוסעיו... "אם אסע באוטובוס כה מפואר אגיע הרבה יותר מהר למחוז היעד שלי", אמר לעצמו החלמאי הלזה. והוא אינו מבין שכדי להשתחרר מפקק, אין זה משנה כלל באיזה רכב הוא נוסע, כי הפקק הרי נוצר מן העומס בכביש, שנוצר מסיבה כלשהיא, או תאונה חלילה, או שמן שנשפך על הכביש וגורם לכל המכוניות להאט את מהירות נסיעתן, וכדי לשחרר את הפקק צריך לשחרר את הסיבה שגרמה להיווצרותו. עד שלא יעשו זאת, הרי כל המכוניות, וגם החדישות ביותר, תמשכנה להיות תקועות... המשל הזה דומה במדויק למצב שבו הנכס מצויים, אמר הרב לאבא, הרי הבן שלך תקוע בפקק השידוכים ובוודאי שיש דבר מה שתקע אותו, ועד שלא תשחרר את הסיבה, לא ישתחרר הפקק. והאם הנך מעלה בדעתך שהסיבה נעוצה בישיבה שבה לומד הבן?! נזכור תמיד כי סוד ההצלחה הוא אך ורק בברכת ה' ובתפילה אליו מעומק הלב לכל אורך הדרך וכמאמר הפסוק " על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו". **שבת שלום ומבורך.**

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת השבת	כניסת השבת	ירושלים
17:54	17:16	16:01	ירושלים
17:51	17:17	16:17	תל אביב
17:51	17:15	16:08	חיפה
17:55	17:18	16:20	באר שבע
17:55	17:20	16:12	אילת

פתגם השבוע
 " עדיף להיות כאילו שמח מאשר עצוב באמת "
 (רבי נחמן מברסלב)

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" איך עושים חסד ??? "

" אור החיים הקדוש "

" וַיֵּרָץ הָעֶבֶד לִקְרֹאתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאֵנִי נָא מֵעַט מִיָּם מִכַּדָּךְ: וַתֹּאמֶר שְׂתֵה אֶדְנִי וַתְּמַהַר וַתֵּרֶד כְּדָה עַל יְדָה וַתִּשְׁקָהּ: וַתִּכַּל לְהִשְׁקֹתָ וַתֹּאמֶר גַּם לְגַמְלִיד אֶשָּׂאב עַד אִם כָּלוּ לְשֵׁתֶךָ: וַתְּמַהַר וַתַּעַר כְּדָה אֶל הַשְּׁקֵת וַתֵּרֶץ עוֹד אֶל הַבְּאֵר לְשָׂאב וַתִּשָּׂאב לְכָל גַּמְלִיו: "
בפרשתנו אנחנו לומדים על מעשי החסד שעשתה רבקה עם אליעזר, שנתנה לשתות, לו ולעשרה גמלים שלו, וזה היה המבחן שהציב אליעזר, לראות אם היא ראויה להינשא ליצחק אבינו.

רבינו הקדוש בדרוכו: לומד כמה נקודות מהתנהגותה של רבקה, איך עושים חסד בצורה הנכונה.

נקודה ראשונה: רבקה אומרת לאליעזר 'שתה אדוני' ורק כשהוא מסיים לשתות אומרת לו 'וגם לגמליך אשקה', ולכאורה קשה מדוע לא הייתה אדיבה לומר לו כבר בתחילה שיתן לשתות גם לגמליו??? אלא שחשבה בלבה, שאם תאמר לו בתחילה שגם הגמלים צריכים לשתות, 5 יכנס ללחץ כדי שלא להטריח אותה כל כך הרבה, לכן אמרה לו 'שתה אדוני' כלומר: כעת רק אתה בראש שלי, ויש לי את כל הזמן בעולם רק בשבילך, ורק לאחר שהוא סיים לשתות אמרה לו שעכשיו היא תיתן גם לגמלים.

נקודה שניה: רבקה לא הסתפקה בהנחת המים לפניו, אלא היא החזיקה את הכד בידה מתחילת השתייה עד הסופה, וגם הכניסה לו ממש לתוך הפה, כדי שלא יצטרך לטרוח בכלל. נמצינו למדים: 'חסד כפוי' שאדם עושה כי אין לו ברירה, ורוצה רק להרגיע את המצפון של עצמו, הוא עושה רק לצאת ידי חובתו המינימלית, אבל 'חסד אמיתי' שאדם מחפש באמת לתת לשני, הוא רק מחפש מה עוד הוא יכול לעזור לשני.

נקודה שלישית: יש שינוי בין שתיית אליעזר לשתיית גמליו. אצל אליעזר נאמר 'ותכל להשקותו' - שזמן סיום השתייה שלו היה תלוי ברצונה שהיא החליטה מתי להפסיק לתת לו לשתות, ואילו אצל הגמלים כתוב 'עד אם כילו לשתות' שסיום השתייה היה נתון להחלטתם. והתשובה היא, ידוע שאדם שבא עייף מן הדרך, ריבוי השתייה עלולה להזיק לו, ורבקה עשתה חסד בתבונה והשכל, ששיערה מהו הכמות שאליעזר יכול לשתות בצורה שלא תזיק לו, ולכן כשהיא ראתה שאליעזר הגיע לשלב שאם יוסיף לשתות עלול להיזק, מנעה ממנו את המים לטובתו. אבל אצל הגמלים שאינם ניזונים מריבוי השתייה, נתנה להם לשתות ללא הגבלה.

נמצאנו למדים: צריך בכל מקרה להתבונן האם לא מזיקים לאדם באמצעות ה'חסד', וגם חסד צריך להיות במטרה לסייע ולא להזיק.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

הנַעֲרָה אֶשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הֵטִי נָא כַדָּךְ וְאֶשְׂתֵּה, וְאָמְרָה שְׂתֵה וְגַם גַּמְלִיד אֶשְׁקָה... אליעזר עבד אברהם הולך למצוא אשה ראויה עבור יצחק אבינו. הוא יודע שיש לפניו משימה לא קלה בכלל, לחפש ולמצוא אשה שתאיים לתנאים שהציב לו אברהם אבינו. ומי כאליעזר מכיר את המהלכים בביתו של אדונו ואת הלך החיים וסדרי העדיפות בענייני הבית. ולכן הוא מבקש ומתחנן מהשם יתברך להמציא לו את האשה המתאימה ביותר, בצורה גלויה ומושגחת שיהיה בטוח שזו ההצעה המתאימה ביותר עבור בן אדונו. "אותה הוכחת!" אומר אליעזר לבורא עולם, רק אם היא תעשה כך ותגמול לי חסד מעל ומעבר למצופה, אני אדע שהוכחת לי אותה כאשה הראויה ביותר עבור יצחק ובית אברהם, כדברי רש"י. אמנם חז"ל מבקרים את צורת בקשתו של אליעזר ואת הדרך שהוא מציב לבחירת בת-הזוג ליצחק, אבל מודיעים לנו שבכל זאת הוא נענה כראוי ומצא את רבקה שעומדת בניסיון הקשה. ומה הניסיון?! עשיית חסד! כמה חסד?! כמה שיותר ובלי גבול! ולא מצופה מנערה לתת מים לאדם מבוגר שבכוחו לשאוב, ובוודאי לא מתוך כדה... בטח לא לגמליו הצמאים שמובלים על ידי עבדים גברתנים שלכל אחד יש מספיק יכולות וכוחות פיזיים לשאוב מים מתוך הבאר ולהשקות גמליהם. הרי לשם כך הם עבדים... והיא עומדת בניסיון ולא רק אומרת אלא גם ובעיקר עושה הכל לבדה, ולא בעצלתיים, אלא במהירות מדהימה. ומדוע לא לבקש ממנה מראש תשאבי לנו ולגמליו מים? "בואי, תעשי מצווה..." כמו שאומרים בזמנינו. כי במבחן החסד, ראוי לבקש מעט כדי לא להטריח, וראוי לאדם נדיב לתת יותר ממה שביקשו ולמלא את כל צרכו עד כמה שניתן. שהו היסוד של נתינה וחסד, ואת המעלה הזו מבקש אליעזר מהשם יתברך להמציא עבור יצחק, כמי שגדל בביתו של אברהם שאין גבול למידת טובו וחסדו. וכך ראוי להקים את יסודות הבית בישראל בין איש ואשתו, להיות **נדיבי-לב וגומלי-חסד מעל ומעבר למצופה. לפקוח עיניים לראות מה חסר לשני ומה השני זקוק ולא אומר... מה דרוש לבעלי או לאשתי שיש למלא את החיסרון אף על פי שאינו מבטא זאת במפורש ולא מבקש בגלוי. על כך מושתת בית לתפארת בישראל, שכאשר חסר למישהו דבר, הצד השני אינו טומן ידיו בצלחת, אלא נותן וממלא את מחסורו שיחסר לו **במילוי וברווח גדול**. ואמנם זה לא נאמר בתורה כדי לתת לנו **לבחון** את השני ולהעמידו בניסיון חלילה... אלא ללמדנו שאנחנו נהיה בעלי חסדים, ונדע להעניק לשני ולגמול אתו חסד. (עי"פ הרש"ר) בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות ברכות השחר

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
להצלחת אשר בן
יהודית מלכה

ברכות השחר אין צריך לאומרם בעמידה, אלא רשאי לברך כל ברכות השחר בין עומד בין יושב.

יש לברך ברכת "הנותן ליעף כח" עם ברכות השחר. ואף על פי שלא נזכרה ברכה זו בתלמוד, וכתב מרן בשלחן ערוך שמטעם זה לא יברכו ברכה זו בשם ומלכות, וכן נהגו הפרי חדש והגאון רבי אליהו מוילנה, מכל מקום הואיל והגאונים הראשונים הביאוה, ואפשר שכך הייתה נוסחתם בגמרא, ועוד, שפשט המנהג בכל תפוצות ישראל לאומרה בשם ומלכות, ומה גם שרבותינו המקובלים סמכו ידיהם על אמירתה, לפיכך יש לאומרה בשם ומלכות.

נשים חייבות לברך כל ברכות השחר, כמו שמבואר בתשובות הגאונים, מפני שאינן בכלל מצות עשה שהזמן גרמא, חוץ מברכת "שלא עשני אשה", שבמקומה תאמרנה "ברוך שעשני כרצונו" בלי הזכרת שם ומלכות. והמורות והמדריכות של בתי הספר לבנות חייבות להזהיר את תלמידותיהן לבל תברכנה ברכת שעשני כרצונו עם הזכרת השם, שזוהי ברכה לבטלה. אולם הברכות "שלא עשני גוי", ו"שלא עשני עבד", תאמרנה גם הנשים בשם ומלכות, בנוסח: "שלא עשני גויה", "שלא עשני שפחה". וכן המנהג.

סומא שרצה לברך ברכת "פוקח עוורים" בברכות השחר, אין מוחים בידו, שיש לו על מה שיסמוך. ומכל מקום אם בא לשאול מורים לו שלא יברך ברכה זו, שספק ברכות להקל. אבל ברכת "הנותן לשכווי בינה", לכל הדעות סומא מברך ברכה זו.

צריך לברך בכל יום שלש ברכות, שלא עשני גוי, שלא עשני עבד, ושלא עשני אשה.

ברכת התורה צריך לזהר בה מאד, שאסור לעסוק בדברי תורה עד שיברך ברכות התורה (נדרים פא.). וצריך לברך בין למקרא בין למשנה בין לתלמוד ופוסקים ובין למדרשי חז"ל.

יש אומרים שברכות התורה הם מן התורה, ולדעתם מי שנסתפק אם בירך ברכות התורה או לא, יש לו לברך מספק. ויש חולקים ואומרים שברכות התורה הם מדרבנן, ולדבריהם אם נסתפק אם בירך ברכות התורה או לא, אינו חוזר לברך מספק. וכיון דקיימא לן דספק ברכות להקל, לפיכך העיקר לדינא שאם נסתפק אם בירך ברכות התורה או לא, אינו חוזר לברך. ואם יש שם אחד שעדיין לא בירך ברכות התורה, יבקש ממנו שיכוין עליו להוציאו ידי חובה, וגם הוא יתכוין לצאת ידי חובה, ויצא ידי חובה מספק בשמיעה. ואם אין שם מי שיוציא אותו ידי חובה, הנכון הוא שייתן דעתו לצאת ידי חובה בברכת אהבת עולם שלפני קריאת שמע. [וטוב שאחר התפלה ילמוד מעט בדברי תורה].

גר צדק אינו מברך "שלא עשני גוי". ואם ירצה יברך בלא שם ומלכות.

מי ששכח לברך ברכות השחר, ונזכר באמצע פסוקי דזמרה, אף על פי שמעיקר הדין מותר להפסיק לברכס באמצע פסוקי דזמרה, בין מזמור למזמור, מכל מקום לכתחילה לא יפסיק באמצע פסוקי דזמרה, ואפילו בין מזמור למזמור, כדי לברך ברכות השחר, כיון שיכול לומר אותן אחר תפלת שמונה עשרה. וברכת "אלהי נשמה", שחותמת "המחזיר נשמות לפגרים מתים", יאמרנה בין ישתבח ליצור, ששם מותר להפסיק לדבר מצוה. [שאם יניחנה לאחר תפלת שמונה עשרה יפסיד ברכה זו, שהרי יוצא ידי חובתו בברכת "מחיה

המתים" שבתפלת שמונה עשרה]. ושאר הברכות יאמר אותן אחר תפלת שמונה עשרה.

מי ששכח לברך ברכת "אלהי נשמה", ונזכר באמצע יוצר, רשאי לאומרה בבין הפרקים של ברכות קריאת שמע, וכן בבין הפרקים של קריאת שמע, שנחשבת למצווה עוברת, שאם לא יברכנה עכשיו לא יוכל לאומרה אחר תפלת שמונה עשרה, וכנ"ל.

מי ששכח לברך ברכות השחר, ונזכר לאחר תפלת שחרית, לא יברך ברכת "אלהי נשמה" שחתמתה "המחזיר נשמות לפגרים מתים", שהרי כבר יצא ידי חובה בברכת "מחיה המתים". ואף על פי שיש חולקים בזה, מכל מקום "ספק ברכות להקל". אבל כל יתר ברכות השחר, לרבות ברכת "מתיר אסורים", [אף על פי שהיא כלולה באמצע ברכת "אתה גיבור" שבתפלה], יש לאומרם אחר התפלה בשם ומלכות, ושלא כמי שחולק בזה.

מי שנאנס ולא בירך ברכות השחר בבוקר, יכול לברך את כולן במשך כל היום. ויש אומרים שיכול לברך אותן גם אחר צאת הכוכבים עד שעה שילך לישון. ויש אומרים שאינו יכול לברך ברכות השחר אחר צאת הכוכבים. והמברך יש לו על מה לסמוך.

מי שלא בירך ברכת "אשר יצר" בבוקר, ונזכר אחר תפלת שחרית, רשאי לברך ברכת אשר יצר בתוך שעה וחומש משעה שנתחייב בברכה זו. אבל אם מרגיש שהוא צריך עוד פעם לנקביו, לא יברך אלא לאחר מכן.

אונן שעדיין לא נקבר מתו, אינו מברך ברכות השחר, ולאחר קבורה רשאי לברך ברכות השחר במשך כל היום, לרבות ברכות התורה.

הגאון רבי גדליה משה גולדמן זצ"ל

הונאה לאלה שסמכו עלי ומסרו לי את הקוויטלאך והפדיונות?". החסיד רבי אליהו הצליח לפייס את דעתו בדברי חן וריצוי: "הרי בן גדולים הוא הרבי, ובעבור זה נותנים לו ממון, ואין כאן חשש תרמית והדומה לה". אז נרגע האדמו"ר רבי גדליהו משה. האדמו"ר רבי גדליהו משה מזויעהל היה ידוע מאוד באהבת ישראל עד אין קץ. כאשר נודע לו על מצוקה מסוימת של איש מישראל, נגע הדבר מאוד ללבו. השינה נדדה מעיניו, והיה אומר כל הלילה תהילים לישועתו, ואף הורה לרעייתו הרבנית הצדקנית שתצטרף עמו באמירת התהילים. בחסידות זוועהל סיפרו שפעם אחת בהיותו בבית-הכנסת, שמע האדמו"ר רבי גדליהו משה יהודי מתאנח מרה בינו לבין עצמו. ניגש אליו הרבי ושאלו לסיבת אנחותיו. הלה השיב לו, כי חג הפסח מתקרב, ובביתו אין לו צרכי החג. מיד החל האדמו"ר רבי גדליהו משה לעורר את האנשים שנכחו במקום לקבץ מעות שיספיקו לו לצרכי החג ויותר, בעוד הוא, האדמו"ר, מקבל על עצמו להשלים את החסר. הצדיק מזוועהל - נפטר בכ"ד בחשוון תשי"י פועל הישועות הוא נקרא פועל הישועות כי כמעט כל מי שהולך לשם זוכה להתבשר בשורות טובות. הצדיק הבטיח שמי שיבוא להתפלל על קברו הוא ישתדל עבורו. כל מה שצריך לעשות זה לנסוע 3 פעמים לקבר של הצדיק בירושלים. קוראים את סדר התהילים כפי שמובא שם, נותנים פרוטה לצדקה ומדליקים נר. חוזרים על זה 3 פעמים, שני, חמישי, שני - ברצף (לסיים את הקריאה לפני השקיעה) להבטיח בפה מלא לצדיק שאם תזכו לישועה תבואו שוב כדי להודות. הקבר נמצא בגבעת רם - גן הוורדים - קריית הממשלה - ירושלים. קבר האדמו"ר מזוועהל בירושלים (צמוד לכנסת).

קבר האדמו"ר מזוועהל בירושלים

תולדותיו: הרה"ק רבי גדליהו משה זי"ע, נולד בכ"ו באייר תרמ"ז לאביו הרה"ק רבי שלמה מזוועהל זי"ע. בעת שאביו הקדוש עלה לארץ ישראל, נשאר רבי גדליה משה ברוסיה. הוא נאסר ע"י הרוסים ונשלח לארץ גזירה, לסיביר, שם המשיך בדרך התורה והמצוות במסירות נפש עלאית, בחסידות ובדביקות בה'. בערוב ימיו קיבל היתר לעלות לארץ ישראל. עם פטירת אביו, רבי שלומקה, בכ"ו אייר תש"ה, שמו בו עדת חסידי זוועהל את עיניהם שינהיג את העדה. רבי גדליהו משה זי"ע לא רצה לקבל עליו את עול האדמו"רות, אך כשאמרו לו שהישיבה שאביו הקים ע"ש אביו 'בית מרדכי - זוועהל' תינזק, הסכים לקבל עליו את עול האדמו"רות. הוא ראה לעצמו מטרה נעלה בקיום רצון אביו להמשיך להחזיק את הישיבה שהקים, ולכן לאחר הפצרות רבות נאות לקבל את עול ההנהגה. אך לא ארכו הימים, עד שהתבטא שלבו לא יוכל לעמוד בזה. ולמגינת לבם של עדת חסידי זוועהל אכן לא האריך ימים על ממלכתו. לאחר ארבע וחצי שנים הסתלק מן העולם, בכ"ד חשוון תשי"י. רבי גדליהו משה העדיף תמיד את הפשטות, ולא אהב להלך בגדולות ובנפלאות. כאשר היה הסבר טבעי, תמיד העדיף אותו. הוא תמיד חשש שבסיפורי המופתים מעורב קצת דמיון, והם אינם אמת לאמיתה. הנה למשל סיפור אחד: היה זה בעת ביקור של אחד מגדולי הדור בביתו. אותו גדול אמר לרבי גדליהו משה כי שמע עליו סיפור מיוחד מעת היותו בגלות בסיביר, **וזה דבר המעשה:** פעם הענישו אותו החיילים הרוסיים והורידוהו לבור עמוק. הם לא נתנו לו אוכל במשך שלושה ימים והוא כבר עמד למות ברעב. ביום השלישי, כשהרגיש שכוחותיו הולכים ואוזלים והוא מגיע עד שערי מוות, נפלו פתאום לבור כמה פירות טובים וראויים לאכילה, אותם אכל והחיה את נפשו. רבי גדליה משה אישר את הסיפור. המשיך אותו צדיק ואמר: "בוודאי היה זה אליהו הנביא שבא מן השמים להצילך". אמר לו רבנו: "יותר פשוט לומר כי החיילים ששמרו עליי על גדות הבור השתעממו, והחליטו לשחק ביניהם בפירות אלו, ובלי משים נפלו כמה פירות לבור". הוא העדיף לתת פירוש פשוט לסיפור. החסיד רבי אליהו ראטה זצ"ל היה יד ימינו של האדמו"ר רבי גדליהו משה, והרבי חש לו חיבה מיוחדת. רבי אליהו גם דאג לצרכי רבו האישיים, בהיות הרבי חלוש ויודע חולי. הרבי מצדו היה שח עם רבי אליהו בגילוי לב מופלג. היה זה בראש השנה הראשון להנהגתו של האדמו"ר רבי גדליהו משה. לפני תקיעת שופר פנה האדמו"ר אל רבי אליהו ראטה ושח לפניו את מר לבו: "איך מעז אני לגשת ולתקוע בשופר? וכי יודע אני לקרוא את ה'קוויטלאך' שהוגשו לי? וכי אין זה בגדר

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556